

*Ájándékerte:
Horváth Pál*

Szjoi 1997

Beköszöntő.

A „Theol. Szaklap“ a folyó évvel új szerkesztőség vezetése alá került. E változás kötelességünké teszi, hogy a theol. tudomány művelőit és barátait programjáról röviden tájékoztassuk.

Ha a theológiát igazán tudománynak tartjuk, úgy e programnak csak egyetlen egy gerinczgondolata lehet: **a tudományos vizsgálat szabadságának feltétlen tisztelete.** A reformatiót ez az elv avatta művelődéstörténeti értéké és hatalommá; világos, hogy mi, annyi évszázad múlva sarjadt nemzedék ezt az elvet nem árulhatjuk el. A protestantizmusra és theológiájára is érvényes az a történelmi törvény, hogy csak addig él és virágzik, a míg a fenntartó erejét képviselő nagy elvhez hű marad. A mely pillanatban a theologia készen kapott tételek igazolásában látja kizárólagos hivatását a nélkül, hogy tárgya gyökeres megvizsgálásával törőd-nék, — iparág lehet még, de a tudomány nevére nem méltó többé.

A vizsgálat szabadságának a theologia s egyházi élet minden ágában érvényesülnie kell az Irástól fogva a gyakorlati munkásság problémáinak mezejéig. A történelmi jelenségek, nagy alakok sem élvezhetnek bírálatmentességet, hiszen valódi értékek és nagyságuk épen a vizsgálat és kritika tükrén át látszik igazán; még az előforduló foltok, fogyatkozások is a kiválóság kiemelésére szolgálnak. E tudományos elvből vas szigorú-

sággal folyik a vizsgálat elfogulatlansága, tárgyszerűsége, a mit tudományos munkában fülcsiklandozó stilformákért feláldozni nem szabad. A meggyőzésnek, megértetésnek legegyszerűbb eszköze a világosság, a félreértést nem tűrő szabatosság, a mely a tudományos stilusnak, ha egyuttal kiérezzük belőle az író és kutató önzetlen szeretetét tárgya és az igazság iránt, oly szépséget ad, mely az olvasók lelkét önkéntelenül lebilincseli és mellékes szempontok követése alól felszabadítja. E komoly, tárgyias hangnak kell érvényre jutnia a tudományos polemiában is.

A Theol. Szaklap egyéb egyetemes érdekű feladatok mellett különös gondot **fordít a magyar theologiai irodalomra, történetére, fejlődése irányaira** s jelen állapotára is. Ez a munka a mi sajátlagos feladatunk; ezt helyettünk, magyar theologusok helyett senki más el nem végzi. Nem csak a múlt mezején tarlózunk a magyar theol. irodalom emlékei után, hanem a jelenben is meg fogunk látni minden kísérletet, a melyben komoly tudományos törekvés tükrözik. A hazai egyházak történelmének közérdekű forrásait sem rekesztjük ki lapjainkról, mert történelmi érzék és gondolkodás a feldolgozott munkák egyoldalú tanulmánya nyomán nem születik. Szükségünk van az eredeti források levegőjére.

Nem szegődünk egyetlen párt szolgálatába sem, mert ez is gátolná a vizsgálat szabadságát. **Tiszteljük mindenkinek tudományos meggyőződését,** megbecsüljük munkája eredményét s a harcban álló argumentumok csatája felett ott kell lebegnie a tudományos igazság minden ellentétet kiegyenlítő szeretetének s a munkatárs megbecsülésének, még tévedésében is. Csak az találjon zárt ajtókra, a kiben a tudományos kutatás feltételei egyáltalán hiányzanak, s főképp a ki az igazság érdektelen szeretetét fölemelkedni nem tud.

Hazánk nehéz időket él. Élet-halál-harcot vivünk. Szemünk-lelkünk a csatatéren függ. Mégis megindulunk utunkra s hívjuk mind azokat, a kik céljainkat, eszközeinket helyeslik. Úgy érezzük, hogy ép e válságos időkben kell erőnk megfeszítésével dolgoznunk s a nemzeti élet egyetlen barázdájának sem szabad szántatlanul, bevetetlenül maradnia. Ha nem szánunk, ha nem vetünk, remélhetünk-e aratást?

Bizalommal, szeretettel hívjuk a reformatió egyházaiból a theol. tudomány barátait a közös munkamezőre: nem egymást ítélni, hanem egymást megérteni. Hiszszük, hogy Isten kegyelme megáldja, gyümölcsözővé teszi így szent feltétellel s akarattal kezdett munkánkat!

A szerkesztőség.

* * *

A háladatlanság bűnébe esném, ha ebben az első számban, mely az én felelősségem mellett jelenik meg, köszönetet és elismerést nem nyilvánítanék Raffay Sándor, tisztelt barátomnak, aki fáradhatatlan energiával képes volt a „Theologiai Szaklapot” sokszor igazán nehéz viszonyok között 12 éven át életben tartani. Ezzel a kitartó szerkesztői működésével bizonyára az egész magyar protestáns theológiai tudomány körül szerzett hervadhatatlan érdemeket!

Nagy öröömre és megnyugvásomra szolgál, hogy értékes munkaerejét ezentúl sem fogjuk nélkülözni, amennyiben továbbra is megmarad a „Theologiai Szaklap” szerkesztőségében.

Dr. Szelényi Ödön

a „Theologiai Szaklap” felelős szerkesztője.